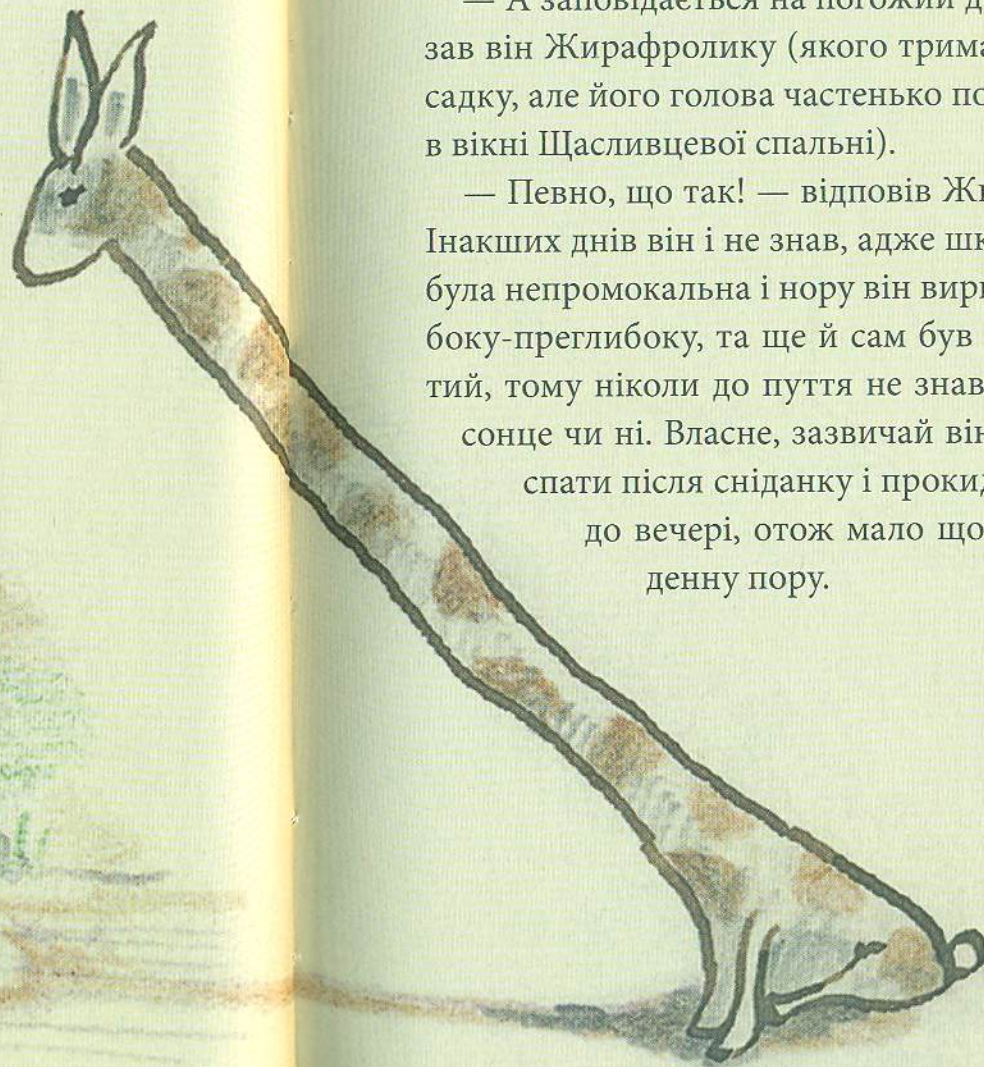

У білому будинку під червоним дахом та з високими стелями. І дуже високими передніми дверима, бо пан Щасливець носив отакезні високі капелюхи. Вони рядами стриміли на вішачках у коридорі.

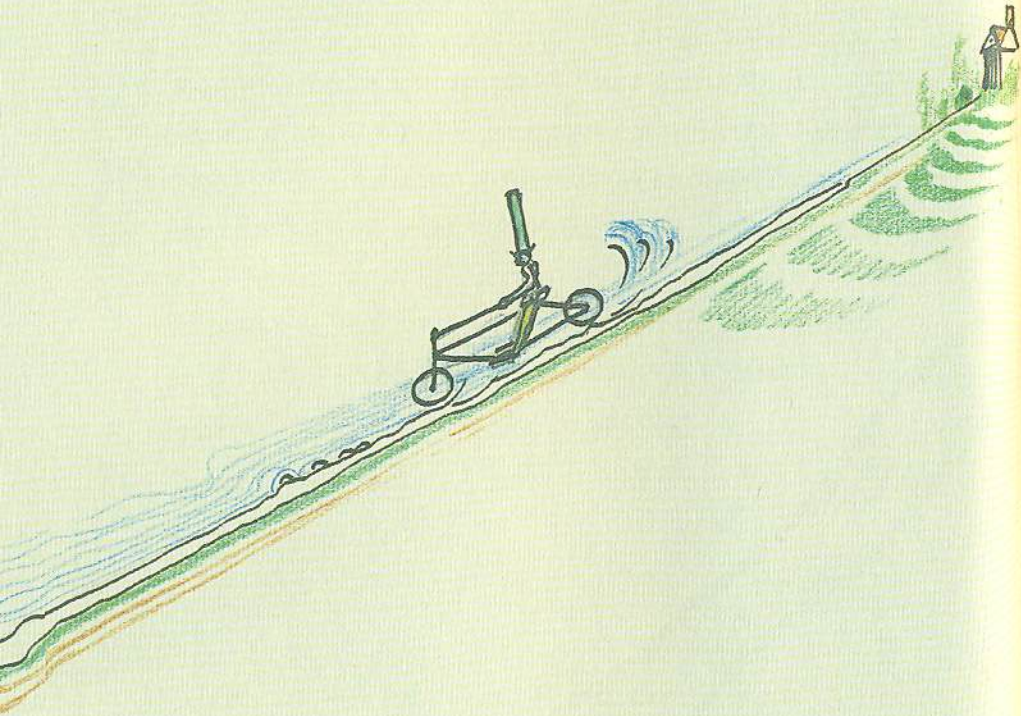
Одного раннього ранку пан Щасливець визирнув із вікна на вулицю.

— А заповідається на погожий день! — сказав він Жирафролику (якого тримав у своєму садку, але його голова частенько показувалася в вікні Щасливецьової спальні).

— Певно, що так! — відповів Жирафролик. Інакших днів він і не знав, адже шкіра в нього була непромокальна і нору він вирив собі глибоку-преглибоку, та ще й сам був підсліпуватий, тому ніколи до пуття не знав, світить те сонце чи ні. Власне, зазвичай він вкладався спати після сніданку і прокидався якраз до вечері, отож мало що тямив про денну пору.

Після сніданку пан Щасливець одягнув свій зелений циліндр, бо Жирафролик сказав, що день буде погожий. А тоді мовив:

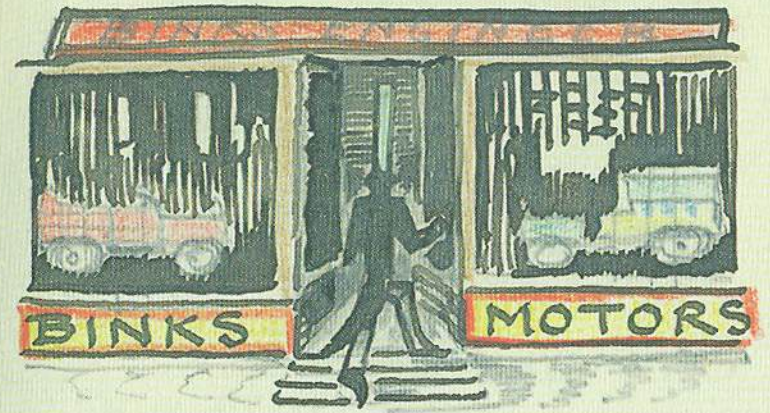
— Піду-но я придбаю собі автомобіль!

Відтак сів на велосипед і покотився на ньому з пагорба в село.

Зайшов до крамниці й сказав:

— Хочу машину!

— Якого кольору? — запитав пан Лавиця.

— Яскраво-жовтого, — відповів пан Щасливець. — І ззовні, і всередині.

— З вас п'ять шилінгів, — сказав пан Лавиця.

— А колеса я хочу червоні, — додав пан Щасливець.

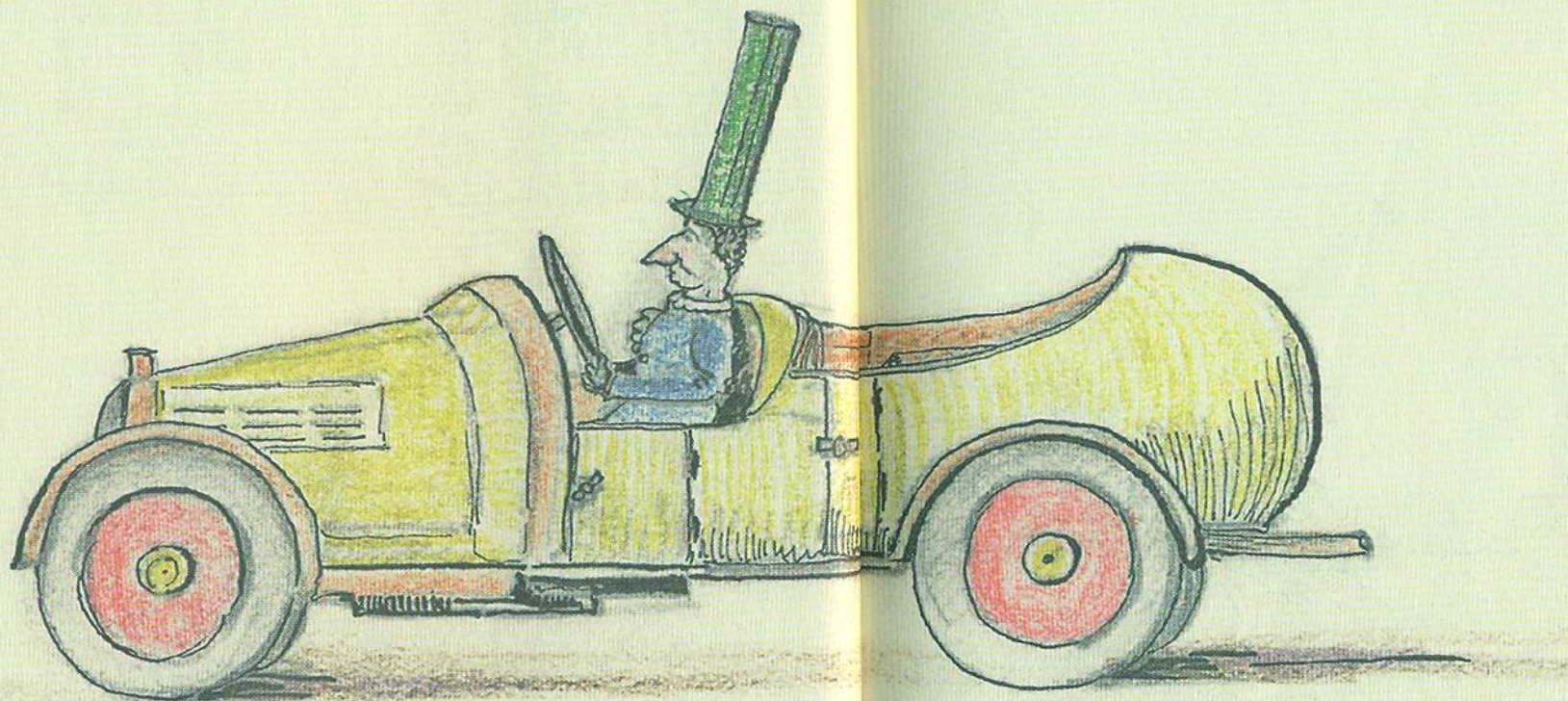
— Тоді з вас іще шість пенсів.

— Що ж, гаразд, — відказав пан Щасливець. — Але я забув удома свій гаманець.

— Що ж, гаразд, то доведеться вам залишити тут свій велосипед — заберете, коли принесе гроші.

То був прегарний велосипед, увесь сріблястий. Лиш без педалей — пан Щасливець їздив на ньому тільки з горбка.

На малюнку вгорі: автівки Лавиці.

Пан Щасливець сів у свою машину й рушив.
Невдовзі він запитав сам у себе:

— І куди ж це ви їдете, пане Щасливцю?

— Не знаю, пане Щасливцю, — відповів він
самому собі.

— А гайнімо до Бевзників — улаштуємо їм
несподіванку!

— Добра думка, — мовив пан Щасливець
сам до себе. — Так і зробимо!